

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XIII

Bergmondig ~ april 1351

Buiten Mountain Mouth strekten de stralende heuvels van de Auvergne zich uit onder een gordijn.

De hemel was gevuld met sterren en de westenwind was warm, hard en constant. Als doelloze geesten stegen en doken wervelende stofhozen boven het oneffen terrein. De oostelijke horizon flikkerde, bliksemflitsen werden steeds feller in een naderende storm. De lucht rommelde, verre donderslagen vermengden zich tot een eindeloos getrommel. Het stormfront was enorm; het was een geëlektrificeerde deken die de kromming van de aarde omarmde en de hemel opslokte. De naderende storm was een draaiende supercel, tot in perfectie samengeperst onder zeldzame klimatologische omstandigheden; vandaar – een dicht gevormd hemelmonster.

De wind draaide om en blies hard, koud en uit het oosten. Schitterende, vertakkende bliksemflitsen verspreidden zich over de hemel, de gigantische blauwe aderen van een machtige stormkoning. Opgewonden wolken gloeiden in Een griezelig groen kleurde de hemel terwijl het front met zijn bijtende winden, verblindende, kromme wolkenkolommen en oorverdovende explosies naderde. Plotseling scheurde de hemel open en stortte zich een stortvloed aan regen neer, als een muur van glas. Waterstromen raasden van de heuvels naar beneden en overstromden de vele

Dalen raasden met een woede die misschien alleen Noach kon kennen. IJsschotsen regenden neer en verbrijzelden op rotsblokken, terwijl de poelen in de valleien kolkten onder een onophoudelijke stroom hagelstenen.

Aan de zuidelijkste rand van de vallei van stenen, bovenop een rotsachtige bergkam en tegen de achtergrond van een voorbijtrekkende felle bliksemflits, torende het silhouet van een enorme ridder op, wel vijfenveertig handen hoog. Gehuld in een pikzwart harnas, de Reus Hij zwaaide met een lang zwaard dat, van punt tot greep, langer was dan een man hoog. En met een zwierige stoot, die de wolken leek te splijten, dreef de Reus zijn zwaard naar de hemel, terwijl hij met een diepe, vreemde, synchrone stem brulde, alsof vele reuzen tegelijk spraken: "*Mors ad vitam—Eljo! Kom tevoorschijn!*" In een paarse flits sloeg de bliksem in op het zwaard en het silhouet explodeerde in het niets. Maar de chaos van de storm ging door: de wind nam toe en hagel viel terwijl de regen heen en weer zwiepte.

Waar ooit het silhouet stond, daalde een kronkelende en draaiende cycloon uit de hemel neer, zwol aan tot een pikzwarte nachtmerrie en zwierf noordwaarts langs de achterwand van het onweer. De wervelende duisternis torende in totaal vijf kilometer hoog en besloeg een gebied van minstens een kwart mijl. Als de Vinger van God trok de pilaar een gepolijste lijn over de aarde en, als dikke insectenvingers die de grond inspecteren, schoten bliksemflitsen uit het monster. De trage colonne bewoog zich in alle hevigheid voort, kronkelend en slingerend als een slenterende oude man op een wandelstok.

De regenbuien sloegen om. Stormwinden loeiden terwijl de wervelende Reus zich voortbewoog richting Mountain Mouth. Rotsen tuimelden langs de bergkam naar beneden. De kolom hijste zich over de top. Het beeld begon zich vanaf de heuvel te verankeren in de vallei en ploegde hals over kop door naar de schoot van de berg, die diep vanbinnen een liggend, met guano besmeurd beeld bevatte, dat een versleten geitenleren tas tegen zijn borst klemde – de stenen overblijfselen van een grotesk figuur – een versteende Eljo – die inmiddels door het zonlicht was veroordeeld. Zijn mond stond wijd open in een bevroren schreeuw en zijn dode ogen staarden naar een grotplafond bedekt met een kolkende, omgekeerde zee van trillende vleermuizen. Om hem heen wapperde en knalde zijn gescheurde, bevlekte gewaad in de ondergrondse winden als een aanstormende oorlogsvaandel.

Sinds zijn dood lag de Eljo gevangen op een wellicht nogal eigenaardige plek, die het best omschreven kan worden als het gebied van *de 'Leegte'*. De Leegte was een eeuwig leeg niemandsland voor wezens die niet menselijk waren – voor die levende wezens die een goddelijke ervaring niet waardig waren. Het was de plek waar de vleermuizen, de vogels en de bijen heen gingen na hun dood. De Leegte was een stoffige zolder van de Schepping, volgestouwd met de herinneringen van de minder fortuinlijken der Levens. Het was mogelijk de hoogste

Holte van de Eeuwigheid, waardig om te worden doodgeslagen door een vlieg, gevangen door een net of geslacht door een lam.

Het *Koninkrijk van de Leegte* was in wezen een hiernamaals voor wezens die, bij gebrek aan een ziel, gedoemd leken tot een eeuwige leegte. Het was dit Koninkrijk alleen dat de Eljo sindsdien hebben geërfd.

Maar met winden van onmetelijke snelheid en verwoestende kracht beukte de tornado tegen de heuvel en Mountain Mouth brulde, volledig aangevallen door een schurende muur van wervelend zand, rotsen en boomresten. Brokstukken explodeerden tegen het oppervlak, waardoor de contouren werden afgesleten en het oppervlak glad werd. Hoog in de lucht ontbrandden miljoenen geladen gebieden in de kronkelende wolken, die zich met elkaar verbonden en samenvloeiden tot duizenden gloeiende, neerdalende takken, terwijl ze ook samenkwamen als een aantal dikke, aaneengesloten bliksemstralen. Ook deze combineerden zich tot een enkele kolossale kolom die alle kracht uit de hemel leek te onttrekken.

BOEM! Als een woedende lans van God sloeg de schitterende stroom met volle kracht op de aarde in en spleet de top van de Bergmond, waarbij de bovenkant met een intensiteit werd weggeblazen die de berg doordrong en de diepere delen ervan verwoestte. In de grot braken delen van het dak af. Een zee van vleermuizen stortte neer van het instortende plafond en rotsen en stof regenden neer op het Eljo-beeld, waardoor zijn benen werden bedolven en de leren tas die over zijn borst hing, werd bedekt. Opgezweept door brullende winden veranderde de binnenste grot in een kolkende massa, terwijl buiten de monsterlijke draaikolk bijna een derde van de vleermuizen uit hun grotachtige schuilplaats zoog en opslokte, hen verpletterend in het *Koninkrijk van de Leegte*.

De wervelwind trok weg van Mountain Mouth, om vervolgens met zijn dikke poot uit het dal te rukken en op te stijgen naar de zwarte hemel waaruit hij gekomen was. Uiteindelijk waren de winden vertrokken en de afnemende regenbuien veranderden in een miezerregen boven de opgezwollen plassen. En toen de chaos voorbij was, keerden de overgebleven vleermuizen terug naar het plafond en viel de grot roerloos neer als de Dood, op de af en toe opkomende echo's na van het klikken en giechelen van de koppige dakstenen die hun hoge posities opofferden voor de grotvloer, waarop het standbeeld van de schreeuwende Groteske lag.

Maar in die doodse stilte, uit de hoek van een gehavende leren tas met daarin diverse voorwerpen, waaronder gebroken stukjes van een ooit verzegelde fles, sijpelde een bruine vloeistof naar buiten, die een dun lijntje langs de resten van een gescheurd gewaad naar beneden druppelde. Het gewijde levensbloed sijpelde door de draden, bevochtigde de granieten ribben van het beeld, en in de Enkele ogenblikken daarvoor verbraken krakende echo's de pikdonkere stilte – geluiden die veel leken op knallen. kiezels in een gloeiend kolenbed. En waar het bloed vloeide, versplinterden scheuren de gladde vorm van het standbeeld zodanig dat ze zich naar buiten uitstraalden.

Nog meer dunne scheurtjes raasden over het granieten oppervlak, verbonden zich en verzamelden zich als minuscule stroompjes zwarte bliksem, die elk uiteinde ervan omhulden. Maar het geknetter hield op; de stilte keerde terug en liet het stenen gelaat van Eljo achter, als een rotspuzzel van wellicht een ontelbaar aantal onregelmatig met elkaar verbonden stukken.

BOEM! Het standbeeld explodeerde in een regen van granietscherven die de grot vulden. De tas vloog weg – snel meegesleurd – en in het hart van de verdwijnende stofwolk roerde naakt vlees zich boven een hoop korrelig puin.

'Vader,' kreunde de Eljo, zijn zwakke, schorre stem piepte als die van een uitgeputte man, die al lang door uitdroging was bezweken. Hij rolde om en braakte klonten vochtig zand uit.

Voor het wezen verbleekte wellicht een wolk stekende wespen in vergelijking met de huidige, ogenschijnlijk allesomvattende pijn, en overweldigd door koortsachtige trillingen, kromp het ineen tot een vlezige bal. Zijn gehijg en gekreun weerklonk – kreten van pijn – een omgekeerde dood.

In de gevoelloosheid van het genezingsproces – in die schijnbaar oneindige tijdsspanne – maakte het verdoemde gebrul in zijn oren plaats voor een zachter, zoeter geluid: de kalmerende resonantie van een gestage regen. Zo, toen de pijnen van de wederopstanding afnamen tot slechts een doffe brandende pijn, en met zijn zintuigen Deels teruggekeerd, schoof de Eljo onhandig over de met puin bezaaide vloer, baande zich een weg door een smal pad en sleepte zich moeizaam voort, steeds dichterbij de ingang van de grot – naar de onblusbare aantrekkingskracht van vers water op gebarsten en uitgedroogde lippen.

Zonder de grot, fier en trots staand te midden van een gehavend en beschadigd landschap, had Mountain Mouth de storm overleefd, met slechts een afgescheurde top. De gehavende en verscheurde rotswand keek uit over dezelfde vallei van stenen, die nu was overspoeld door het kolkende, witte water van een brullende en woeste rivier. Een naakte figuur doemde op uit de diepte van de grot. Met een gapende mond. Met de spiermassa van een volwassen man – een gedefinieerde massa die een tamelijk groot lichaam omhulde – kroop het naar voren, gleed in een plas en bleef roerloos liggen. In zijn oorspronkelijke vorm leek het lichaam misschien wel het meest op een gevleugelde versie van de vroegere monnik Ivan.

Lazarus leefde.

~*~

En zo geschiedde het dat Lazarus in de dagen na zijn opstanding genas, zijn geest helder werd, zijn kracht terugkeerde en hij zich weer wijdde aan de meer alledaagse bezigheden.

van het bestaan. Rekening houdend met zijn naaktheid en nu grotere afmetingen, slaagde Lazarus erin een lendendoek in elkaar te naaien van de restanten kleding die begraven lagen in zijn proviandzak, die sindsdien beschermd was tegen de elementen.

Gelukkig voor Lazarus ontdekte hij al snel dat vliegen niet moeilijker was dan voorheen; alles is relatief, zijn grotere omvang werd immers gecompenseerd door zijn grotere spanwijdte. Onvermijdelijk gedreven door honger, waagde hij zich 's nachts buiten de grot en keerde terug met een verse vangst vis uit een waterpoel tussen de achterhelling van Mountain Mouth en een aangrenzende heuvel.

Eenmaal terug in de grot omringde een ring van rotsen, die al seizoenen geen vuur hadden gezien, nu regelmatig knetterende vlammen die de rook van geroosterde vis verspreidden en lange, dansende schaduwen wierpen onder een plafond van honderden kleine zwarte ogen. Op het eerste gezicht, afgezien van Lazarus' grotere gestalte en het mildere klimaat van de lente, leek het alsof er sinds Lazarus' dodelijke confrontatie met de zon niets was veranderd.

Dagen vloeiden over in weken terwijl de vleermuizen hun routine volgden, bij schemering uit de grot zwermen om voor zonsopgang, volgegeten, terug te keren naar hun slaappleaats. En Lazarus vertrok en keerde terug met de vleermuizen, maar vloog er ook alleen op uit om over lichtgevende nachtelijke gebieden te zweven, altijd op zijn hoede voor de eerste stralen van de verdoemende zon, opdat die hem niet te ver van Mountain Mouth zouden treffen .

In die tijd werd zijn dieet gevarieerder, evenals zijn vaardigheden in de jacht vanuit de lucht. Mollen, hazen en zelfs af en toe een vos bracht hij terug naar Mountain Mouth. Ook haalde hij veel uit de vele boeken die hij sindsdien uit zijn hoofd had geleerd – een scriptoriumboek dat zijn monnikvader per se in zijn geheugen gegrift wilde hebben – en uit zijn buit: gerookt en gedroogd vlees, gelooiden huiden waarvan hij broeken, leren schoenen en een vest met open rug maakte, en zelfs primitieve instrumenten gesneden uit geslepen bot.

Door deze vele technieken toe te passen, de methoden die Ivan hem al lang mentaal ter beschikking had gesteld, begon Lazarus de ware omvang te begrijpen van... De onsterfelijke liefde van een vader . Het versleten houten gebedskruisje dat zijn nek sierde en dat hij zo vaak kuste, diende wellicht evenzeer als een middel om zijn vader te herinneren als om zijn geloof te versterken. En misschien was het wel de laatste tastbare draad die het weefsel van zijn vroegere, voorspelbare wereld verbond met dat van een wilde en ogenschijnlijk grenzeloze wereld.

Mei 1351

De nacht was nog jong. Het was nog maar een uur geleden dat de schemering was ingevallen toen Lazarus, hijgend en zwetend, tegen de rotswand net buiten de ingang van de grot leunde en naar beneden keek naar een volwassen everzwijn dat hij van zijn laatste jacht had meegebracht. Het was zijn grootste en snelste prooi tot nu toe, en niet zonder reden. Hij kuste zijn kruis en sleepte het karkas de grot in, langs de verspreide botten van het zwijn dat hij al lang had gedood. Ook teruggekeerd van hun jacht, dook een stroom krijsende vleermuizen de Bergmond in, verlicht door Lazarus, en vloog diep de grot in. Lazarus draaide zich om en riep hen met een droge glimlach toe: "Maar de mijne is groter!" Hij tilde het everzwijn op zijn schouder en strompelde erachteraan, kreunend maar glimlachend, zijn evenwicht bewarend en zijn vleugels heen en weer zwaaiend.

Kort daarna wierp een langdurig brandend vuur verschuivende schaduwen over de grot, waardoor de borstelige overblijfselen van het everzwijn werden verlicht. Het lag tegen een rotswand, met zijn achterpoten eruit gesneden en een schoongemaakt pootbot en stroken huid op enige afstand van zijn kop. Dichter bij het midden van de grot zat Lazarus op een rotsblok, met een dampende varkenssteak aan zijn voeten. Het vlees siste op een hete, platte steen die als glad kookoppervlak diende, en de geur van gebakken varkensvlees vulde de grot.

'Jullie gaan niet met me mee. Jullie zijn niet in staat om de reis te maken. Maar ik hoop dat jullie me toch niet vergeten,' riep Lazarus, glimlachend terwijl hij een paar stukken vlees aan een spies roosterde die hij boven knetterende vlammen hield. 'Ik heb een belofte te houden en die zal ik ook nakomen. Ik vertrek echt – morgen. Jullie zullen het zien,' zei hij, terwijl hij naar het plafond van de grot keek en de vleermuizen – honderden kleine zwarte oogjes die op hem neerkeken – inlichtte. Met een vrije hand pakte Lazarus een mes van een been naast zich, prikte in de varkenssteak en draaide hem om zodat hij opnieuw kon sissen. Vervolgens haalde hij de spies van het vuur en legde er drie van een stapel kleine, zachte, gelooide huiden aan zijn voeten.

'Ze moeten gaar en gedroogd genoeg zijn,' mompelde hij, terwijl hij de gekookte stukken varkensvlees eraf haalde en op de huiden legde. Lazarus hervatte zijn gesprek met de vleermuizen; 'Ik ga ver weg!' Hij rolde het gerookte varkensvlees in de huiden en het vet, bond de bundels dicht en zei: 'Over een grote zee – naar Italië. Ik zal broeder Salvitino halen en...'
Ga met hem terug naar de abdij om de poortsteen te sluiten. En wanneer hij die gesloten heeft, zal ik abt Vonig vragen om monnik te worden, want ik ben nu volwassen. En hij kan me aanstellen als catacombenbroeder, want ik weet er alles van – net als mijn vader."

Lazarus stond op met het ingepakte vlees en liep met grote passen naar zijn geitenvel met leren riemen.

een tas, ingeklemd tussen twee volle waterzakken. Hij stapelde de dampende wikkels erin – extra proviand die hij mee kon nemen op reis. “En Miguel
"En Thateus kan me helpen met de fakkels. En ik zal broeder Clodius nooit meer in de catacomben toelaten." Hij grinnikte, sloot zijn tas en keerde terug naar het vuur.

Terug op zijn plaats, pelde hij met een steek van het ruwe botmes de varkenssteak van de steen, grinnikend: "Dit is een feestmaal dat de uitgehongerde *broeder* Lazarus waardig is." Hij draaide het verleidelijke vlees langzaam om in het licht van het vuur en, toen het perfect bruin was, blies hij de stoom eraf.

Maar een grote klodder guano viel van het plafond en spatte over de biefstuk heen, waardoor deze werd schoongespoeld. Zijn glimlach verdween. Verschillende andere dingen spatten om hem heen. Vleermuizen fladderden boven zijn hoofd. "Nee," kreunde hij. Hij stond op en smeekte het plafond: "Waarom?" Toen koelde de lucht plotseling af – zo erg dat hij zijn adem zag condenseren; en een misselijkmakend zoete geur overspoelde alles. De geur van geroosterd vlees. De kraaloojes van een miljoen vleermuizen glinsterden in het vuurlicht, allemaal staarden ze aandachtig naar hem neer. Het geknetter en gesis van brandend hout klonk onnatuurlijk vlak in de steeds dichter wordende lucht; en de vlammen van het vuur leken te krimpen en naar binnen te rollen als de bloemblaadjes van een bloem die zich haastig in omgekeerde richting ontvouwden.

'Zijn we opnieuw geboren?' Een onnatuurlijke, harmonieuze en overlappende stem – de vragende toon van vele vrouwen tegelijk, in perfect synchrone toon – fluisterde bijna onmerkbaar van achteren. Hij moest zich afvragen of hij het met zijn oren hoorde of in zijn hoofd.

Lazarus draaide zich om; zijn adem ontsnapte hem als een verscheurde ziel toen Lucifael op armlengte afstand van hem stond, volledig naakt en licht grijnzend, waarbij tussen haar karmozijnrode lippen de dikke punten van hondachtige hoektanden zichtbaar waren. Onder haar wilde haar weerspiegelden een paar pikzwarte ogen een omgekeerd beeld van het grotvuur, met opwaarts gerichte vlammen die in blauwachtige tinten naar beneden dansten. Bovendien, met ebbenhouten nagels en scharlakenrode tepelhoven tegen een ivoorkleurige huid, en met enorme vleugels van gelaagd vlees en bot die zich boven en achter haar uitstrekten, kon Lucifael Purity wellicht alleen al door haar aanwezigheid bespotten.

Lucifael sloeg Lazarus dwars door de grot, sloeg haar vleugels dicht en marcheerde achter hem aan. Lazarus krabbelde achteruit en worstelde zich overeind. Hij pareerde met gespreide vleugels, sissend, maar deinsde tegelijkertijd ook achteruit. Ze stopte, sloeg haar armen over elkaar, stak haar borsten naar hem op en kantelde haar kop als een nieuwsgierige hond; ze bekeek hem met een tevreden glimlach.

Ze sprak zachtjes: "Je bent goed gegroeid. Maar uiteindelijk herinner ik me je nog als een rots."

"Een standbeeld – een dwaze Eljo-jongen, die door de zon is gedood terwijl hij een dood varken meesleepte. Net zoals die daar." Ze wees naar een mager karkas aan de overkant van de grot.

"En toch sta je hier, weer *levend* – en bovendien met die zeer duidelijke *gloed* om je heen."

Je bent er niet mee geboren. Hoe heb je het gekregen? Het is pas gegoten. Je had het niet toen we elkaar voor het laatst spraken." Ze kneep haar ogen tot spleetjes; "Nu vraag ik me af : is het lot in zekere zin een mysterie hiervoor? Of is deze ongewone wederopstanding een soort goddelijk voorteken?" Ze keek naar het puin op de grotbodem en vond de granieten scherven die ooit dienden om Lazarus in steen gevangen te houden. "Hmm," mompelde ze.

'Ik heb niet gebeden of u aangeropen,' spuwde Lazarus, terwijl hij een stap achteruit deed en zijn vleugels inklapte. 'Toch heb je dat op een bepaalde manier wel gedaan – op het moment dat je de dood trotseerde. Lazarus, niets ontgaat mijn aandacht, vooral niet zoiets ernstigs als de wederopstanding.' Ze zag het kleine houten kruisje aan Lazarus' halsketting hangen en trok een grimas. 'Waarom draag je dat vruchteloze en wortelloze takje om je nek?'

Lazarus klemde het kruis tussen zijn vingers: "Het is een gebedskruis, het symbool van mijn geloof, het was van mijn vader."

Ze kantelde haar hoofd, alsof ze zijn bewering wilde overwegen, maar werd al snel overmand door een boosaardige lach.

'Een godvrezende Eljo getooid met een priesterbeeld ?' Ze grinnikte. 'Stel je dat eens voor, van alle perversiteiten in de wereld.'

'Waarom ben je gekomen?' vroeg Lazarus haar.

Ze gooide haar handen achter haar rug en liep naar hem toe, terwijl ze nonchalant kleine steentjes opzij schopte. met zwarte nagels. Lazarus bleef standvastig. "Niet omdat je me zomaar zou kunnen oproepen of wegsturen. En dat je me tot nu toe niet hebt gezien, betekent niet dat ik er niet altijd ben geweest; ik was in de varkens."

"Bij de varkens?"

'Toen je de beer in de ogen keek, keek ik terug naar jou.' Ze bleef voor hem staan en vervolgde: 'Zie je, lieve, voordat je stierf, stuurde ik je de beer omdat ik in steen wilde vastleggen dat een simpele omstandigheid als honger je ertoe kon brengen je waarden te verloochenen. Ja, ik stelde je op de proef – en je hebt het overleefd. Het is zelfs zo gebeurd dat het doden van de beer je je eigen leven heeft gekost. Stel je dat eens voor.' Lucifael grijnsde breed, zijn hoektanden trots. 'Denk aan je leer, Lazarus – Gij zult niet doden? Toch heb je gedood – je hebt je waarden verloochend – en waarvoor anders dan voor een volle maag?' Ze wees naar zijn laatste prooi die naast de grotwand lag; 'En nu dood je er weer een.' Ze trok haar wenkbrauw op. 'Misschien hecht je alleen waarde aan je waarden als ze je van pas komen, nietwaar?'

'Het varken was slechts een dier. God heeft Zijn geboden niet bedoeld voor dieren op aarde, alleen voor mensen,' legde Lazarus haar uit.

'Ah,' antwoordde ze, alsof ze van hem leerde. 'Als ik je nu doodmaak, zou ik dan zoiets verbreken?'

regel?"

"Gij zult niet doden—ja, dat zou u wel doen."

'Ik begrijp het,' knikte ze met opgetrokken wenkbrauw en samengeknepen lippen. 'En vertel eens, Eljo, wat herinner je je van na je dood? Herinner je je dat je de hemel of de hel hebt gezien – überhaupt iets?'

Lazarus wendde zijn blik af en gaf toe: "Ik—ik kan het me niet herinneren."

Ze grijnsde. 'Dan kan dit slechts een simpele waarheid aan het licht brengen. Hoe pijnlijk het ook is om te moeten accepteren, de waarheid is dat je geen mens bent, Lazarus. In tegenstelling tot je vader ben je een Eljo – een gewoon beest van de aarde, net als het zwijn dat je hebt gedood. Als zodanig heb je geen ziel – geen hiernamaals. Beantwoord me nu eens: wat baat je geloof als je er uiteindelijk niets aan hebt?'

Hij trok zijn schouders naar achteren. "Ik zal mijn geloof, mijn Heer en Zijn goddelijke wil niet in twijfel trekken."

'Nou, natuurlijk niet,' snauwde ze, 'want deze ideeën woekeren in de kern van...'

Jouw bestaan, zij die op pathetische wijze de basis vormen voor alles wat je sindsdien hebt geleerd. En we kunnen niet van je verwachten dat je openstaat voor nieuwe, maar bittere ideeën die je wellicht hardnekkig zult ontkennen, zelfs als ze op een redelijke manier worden gepresenteerd, toch?"

Ze draaide zich om en liep door de grot, terwijl ze de vloer bestudeerde en nog steeds preekte: 'Want als je dat zou doen, zou je misschien gedwongen worden om je fundament te heroverwegen. En dat zou dan wellicht betekenen dat je ook de rest van je wereldse opvattingen moet herzien, zodat die beter aansluiten bij wellicht harde wereldse waarheden. En die pijn kunnen we ons niet veroorloven, toch?'

Ze schopte tegen een steentje en wierp hem een vluchtige blik toe. 'Te pijnlijk – je fundament heroverwegen; te verontrustend – die zogenaamd solide stenen laten schudden om de vele fundamentele gebreken erin te ontdekken – om te ontdekken dat je eigen huis op drijfzand is gebouwd.' Toen draaide ze zich om en liep op hem af, haar ogen priemend. Lazarus deinsde achteruit. 'Toch ben ik niet aan je verschenen met de bedoeling om zaken te bespreken die je weigert te weten, mijn beste Eljo.'

Toen stopte ze, boog zich voorover en fluisterde: 'Ik ben hier om te ontdekken wat je weet. Jij bent de enige van mijn Eljo-kinderen die ooit wedergeboren is – de enige die ooit de Gloed van de Troon met zich meedroeg. Maar in steen kon je jezelf niet doen herrijzen, noch de Gloed op je eigen hoofd werpen. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat zoiets louter toevallig is gebeurd. Nu wil ik dat je me vertelt wie je heeft teruggebracht.' Lucifael zette zijn gedachten op scherp: 'Herinner je alles voor je lieve moeder, Lazarus. Wie heeft je opgevoed? Was het een heilige man, of een mysticus of magiër?' Ze kantelde haar hoofd en bestudeerde zijn gezicht, zoekend naar aanwijzingen diep in de oceaانبloeiende ogen.

Lazarus draaide zich om. 'Ik herinner me slechts een droomloze slaap – een zware duisternis.' Een scherpe pijn schoot door zijn hoofd. Hij trok een grimas, greep naar zijn hoofd en deinsde verder achteruit terwijl Lucifael met haar nieuwsgierige blik dwars door zijn schedel heen drong en zijn herinneringen binnendrong.

'Laat me je innerlijke blik zien,' mompelde Lucifael, terwijl hij haar sierlijk achterna kwam. 'Wie heeft jou tot leven gewekt, Eljo?' Zijn hoofd bonkte toen ze zich steeds dieper in zijn geest boorde. De grotwand blokkeerde echter elke verdere ontsnapping. Ze zette de kwellende mentale extractie voort, zijn geest bulderde door de snel flitsende flitsen van elke herinnerde gewaarwording – alsof zijn levensgeheugen slechts een boek was met bladzijden die grondig maar haastig werden omgeslagen. Ze ondervroeg hem: 'Wie heeft je weer tot leven gewekt? Wie heeft de Gloed op je geworpen? Nog een engel misschien? De troon zelf? Antwoord me!

'Ik kan het me niet herinneren!' hijgde Lazarus. 'Echt niet!' De pijn verdween, zijn zicht werd helder en voor hem verscheen Lucifael, nu met een tevreden grijns. 'Ah! Je hebt veel geheimen. Ja, ik geloof je nu,' antwoordde ze, waarna ze meteen een stap achteruit deed, hem wellicht slechts een moment gunnend om weer bij zinnen te komen. 'Maak je geen zorgen; ik zal je geen pijn meer doen, mijn liefste. Het was voor het beste dat ik je gedachten begrijp. En nu ik ze ken, kunnen we opnieuw beginnen – als moeder en zoon.'

Nu je dorst hebt naar kennis en er oren voor hebt, kan ik je de geheimen onthullen van alles wat je ooit hebt willen weten – en meer. Stel je de volmaakte schoonheid ervan voor: Alwetend Begrip." Ze keek over haar schouder, langs haar vleugels, en toonde een ondeugende, stralende glimlach; "Zou je dat leuk vinden, mijn zoon – om eindelijk je brandende nieuwsgierigheid te bevredigen?"

Misschien vond Lazarus haar combinatie van heidense blik en naakte perfectie wel misselijkmakend – haar hele aanwezigheid wekte een soort weeïge, bitterzoete onberispelijkheid in hem op – maar het wekte alleen maar zonde op. Blozend en diep in verlegenheid gebracht keek hij weg. 'Niet door jou. Jij bent het kwaad in al zijn facetten.'

'En zijn beelden niet per definitie kwaadaardig, zoals dat icoon dat u om uw hals draagt?' vroeg ze hem onschuldig, terwijl ze zinspeelde op een van Gods geboden. Lazarus klemde zijn gebedskruis vast. "Het is een kruis, dat symbool staat voor Jezus, de Zoon van God, die zijn leven erop gaf voor onze zonden. Het is geen afgodsbeeld."

'Nou, Lazarus, zeg.' Ze schudde haar hoofd, zichtbaar teleurgesteld in hem. 'Begrijp je wel dat deze Jezus de enige man was die ooit aan een kruis is gestorven, of dat deze manier van executeren vóór zijn leven niet bestond? Zeg me eens, als ze hem levend hadden verbrand, zou je dan een brandende staak dragen? Of als ze hem hadden opgehangen, zou je dan een geknoopt touw om je nek hangen?' Ze trok haar wenkbrauw op. 'En hoe zou je jezelf toeien met het beeld van...'

Zou je nog steeds vertrouwen hebben als ze hem in plaats daarvan hadden verdrongen?

Ze schopte stof van de grotvloer; 'Nee hoor, jouw icoon is slechts een gegraveerde afbeelding van een eigenaardig executie-instrument van de mens. Ik heb sindsdien vele zielen van goddelozen verzameld die daaraan gestorven zijn.'

“Maar nooit Jezus. En God staat je alleen toe zielen van goddelozen te verzamelen, omdat je zelf goddeloos bent.”

Ze keek hem minachtend aan. 'Mag ik dat?' Ze kneep haar ogen samen en waarschuwde hem: 'Ik neem aan dat je genoeg van mijn bloed in je aderen hebt stromen om beter te weten dan mijn toorn op te wekken, Lazarus.'

“Toch spreek ik alleen de waarheid.”

'Ah, ja – een door geloof bezeten beest dat beweert alleen de waarheid te spreken,' spotte ze met hem.

Ze liep heen en weer, met haar armen over elkaar, verdiept in gedachten. 'Beantwoord me dit eens, Lazarus: als ik jouw Jezus zou beschermen en zijn leven zou sparen door zijn rechters te doden voordat ze de kans kregen hem te veroordelen, zou mijn daad dan een kwaadaardige daad zijn?'

Lazarus verwees naar Gods gebod: "Gij zult niet doden. Zelfs het doden van de goddelozen is kwaad."

'Hmm. En als ik het Kwaad volledig van de aardbodem zou vegen door ieder mens op aarde te doden, zou dat dan een kwade daad zijn? Is het uitroeien van het Kwaad op zich kwaad?'

“Het zou een kwaadaardige daad zijn – en het kwaad zou blijven bestaan. Het komt door jou; het kwaad bestaat! En de wereld Het is niet van jou; het is Gods schepping. Hij zou je nooit toestaan het te doden, want Hij is een barmhartige en rechtvaardige God.”

Lucifael sprong op met gespreide vleugels en landde recht voor zijn gezicht. "Sta nooit toe..."

"Ik?" Ze sleurde Lazarus verder de grot in en schreeuwde tegen hem: "Die man is van mij!"

"De wereld behoort mij toe!" Lazarus drukte zich diep tegen de grotwand. "Tem je tong, Eljo!" Voor Lazarus, in een moment dat eeuwig leek te duren, lagen hun ogen op elkaar gericht: zwart op blauw.

Ten slotte antwoordde hij met gehoorzame stem: 'Dan kan ik u niets meer antwoorden, aangezien uw woede mij niet toestaat vrijuit te spreken.' Lucifael snoof en rende naar het midden van de grot. Lazarus zakte tegen de muur. 'Goed dan,' antwoordde ze, terwijl ze zich omdraaide.

"Als een van mijn Eljo's zal ik je de ruimte geven om je mening te uiten. Maar denk eerst goed na over je plaats bij mij voordat je je tong de vrije loop laat."

'Dan zal ik mijn mening uiten,' zei Lazarus vervolgens.

Ze liep heen en weer in het midden van de grot, haar blik op hem gericht. 'Dus de aarde is niet van mij, zoals je denkt? En jouw God staat het me niet toe, zoals je beweert?' Ze stopte, keek hem aan en

Ze kruiste trots haar armen en toonde haar grote rode ogen op haar borst. Ze grijnsde: 'Maar terwijl jij dood was, Lazarus, heb ik de helft van de wereld uitgeroeid. Twee mannen stonden akkers te ploegen; ik heb er één gedood. Twee vrouwen stonden gebogen graan te malen; ik heb er één gedood. Twee kinderen speelden in de aarde; ik heb er één gedood. Nu vraag ik je dit: Waar was jouw barmhartige God toen? Waar, als Hij nu niet voor je staat als de ware heerser van deze wereld?'

“Als je de waarheid spreekt, zal God je ter verantwoording roepen voor dat kwaad.”

'Ik—ter verantwoording?' Lucifael kwam dichterbij en antwoordde: 'En wie zal daarvoor verantwoordelijk worden gehouden?' ter verantwoording roepen voor een veel groter kwaad – voor het over de aarde werpen van een grote vloed die bijna elk dier ter plekke doodde – voor het verpletteren van elke boom en struik met oceanen zo diep als de hangende wolken – voor het uitstorten van onpeilbare zeeën in de kelen van elk kind op aarde, zowel geboren als ongeborn? O jazerker! Ik herinner me de dag dat de wereld als één schreeuwde, met zoveel collectieve hartstocht dat zelfs de hemel stilviel en angstaanjagend luisterde.”

“En zie, met zoveel bomen die tegelijk stierven, hoorde ik zelfs hun gezamenlijke geklaag, samen als één verstikkend gezoem, hele bossen die huilden, hun boomtoppen die braken onder me.” Woeste, zoute zeeën. En bovendien, op die brakke, bodemloze dag, zag ik zelfs hoe al hun zaden verstikt raakten, doordrenkt in pekkel, zodat het geluid van hun vruchten samensmolt tot één aardse kreet; die alleen al luid genoeg was om zelfs koren van schreeuwende engelen te overstemmen. Lazarus, wie is er verantwoordelijk voor zo'n volstrekt kwaad, zo niet uw barmhartige God?

“De mens keerde zich af van God. God wilde in zijn hart de aarde niet overstromen. De mens bracht de zondvloed over zichzelf af,” predikte Lazarus. “Maar daarna beloofde de mens terug te keren naar de wegen van God en, terecht, beloofde God dat er geen overstromingen meer zouden komen.”

Lucifael ging naast hem staan en pulkte met zijn lange zwarte nagels losse stenen weg. Terwijl ze tegen de grotwand fluisterde, vroeg ze: 'En beloven de rechtvaardigen ooit hun rechtvaardige daden nooit te herhalen?' Ze keek hem met een ondeugende glimlach aan. 'Zeg me, opdat het veroorzaken van deze vloed geen onrechtvaardige daad is, waarom die belofte? Is jouw God werkelijk zo rechtvaardig en zorgzaam als jij wenst? In al die talloze gebeden, wanneer heeft jouw God ook maar één keer antwoord gegeven, Lazarus? En waarom heeft jouw God zich nooit aan jou getoond zoals ik nu doe?'

Lazarus legde zijn oren plat en week van haar weg toen hij antwoordde: 'Mijn geloof in de Almachtige Heer en God is onwankelbaar en ik zal zijn wegen niet in twijfel trekken. Jij spreekt kwaad.'

Alleen omdat dat alles is wat je weet, dat is alles wat je kunt. Maar je boze tong zal mij niet verleiden om van mijn God of van de waarheid af te wijken.”

'Tempt?' Ze liep naar het midden van de grot en riep terug, haar stem echode door de diepere gangen van de spelonk. 'Lazarus, zou iemand, die zowel kennis als inzicht bezit, willen dat er licht wordt geworpen op zijn daden, zodat iedereen ze kan zien?'

"Ik heb het niet begrepen."

'En Lazarus, zou een moeder, die kennis en inzicht bezit, haar kinderen voor altijd stom en blind slaan?'

"Nee."

'En kan de Waarheid, beste Lazarus, meer dan één gezicht hebben?'

'De waarheid is de waarheid,' zei Lazarus.

Ze draaide zich naar hem toe en gooide haar handen achter haar rug. 'Je antwoordt goed. Nu vraag ik je dit: lang geleden, in die weelderige wouden van Eden, wie gebod de mens om niet deel te nemen aan de vrucht van kennis en inzicht, dat zijn ogen voor altijd gesloten bleven voor de Waarheid? En om in het licht van al Zijn generaties te zien, wie verleidde de Mens tot zulke vruchten, dat Zijn ogen wijd open vlogen voor de Waarheid?' Toen berispte ze hem luid: "Ik vraag je, Lazarus, wie verhult de Waarheid? Je verleidelijke moeder; je verleidelijke God; of je blinde zelf, die koppig weigert het te zien, uit angst dat je gedwongen wordt de fundamenten van je geloof in twijfel te trekken?"

Lazarus verdedigde de Heer: "God verzoekt niet. U bent de enige die verzoekt!"

"Maar wie werpt er nu een karkas voor de wolven en gebiedt ze er niet van te eten?"

De verleider! En wie heeft zo'n vrucht geschapen en de mens verboden ervan te eten?"

De verleider deed het wel!

"Je mag niet—"

'Niet?' Ze onderbrak hem. 'Niet een dwaas de kennis en het inzicht geven om de onwetendheid van zijn eigen ongegronde beweringen te zien? O, maar dat zal ik zeker doen, wanneer ik zulke verwerpelijke Onwetendheid voor mij. En toch, zelfs wanneer het je getoond wordt, blijf je de waarheid weigeren. Als je niet Mijn Eljo – al was je maar een mens – dan had ik je allang gedood voor zo'n moedwillige brutaliteit in mijn bijzijn. Toch laat ik je leven, want in tegenstelling tot wat jij beweert, ben ik tot meer in staat dan alleen maar kwade daden – zelfs tot goede en barmhartige daden."

Lazarus overwoog haar bewering en wierp er een weerwoord op: "Maar ik leef al. Als u mij laat leven, is zo'n daad noch goed noch barmhartig. Het is slechts een daad, zonder kwaad."

Lucifael antwoordde gevat: "Toch beweer je dat ik alleen maar kwaad kan spreken en doen. Hoe zou ik dat kunnen?"

Zou een God, die alleen maar kwaad is, een daad verrichten waar geen kwaad in zit? Sterker nog, zeg me, Lazarus, kan jouw God een daad verrichten waar geen goed in zit?

Lazarus sloeg zijn armen over elkaar en zei niets.

“Ik heb je niet stom en blind geslagen; geef antwoord.”

Hij bleef zwijgend.

Ze pufte, tikte met haar zwarte nagels tegen een steen op de grotbodem en slingerde die weg.

Klik! Lazarus ving het op slechts enkele centimeters van zijn gezicht. Hij zag haar knikken en glimlachen, met een opgetrokken wenkbrauw, wellicht onder de indruk van zijn snelheid. 'Het is een geschenk van je moeder,' riep ze. Lazarus draaide het om en ontdekte de nieuwe vorm: een grote, glanzende, transparante paarse edelsteen die schitterde in het vuurlicht. Hij staarde in de steen, gefascineerd door de glinsterende pracht ervan.

'Welnu, mijn liefste, wat vertelt deze gebedssteen je? Hoe zul je aan de hand daarvan mijn bedoelingen beoordelen? Was mijn daad goed of kwaad?'

Lazarus sloeg zijn blik op. 'Het is niet zo eenvoudig. De steen zegt niets. Maar als u zou willen dat de steen mij zou raken, zou dat een slechte daad zijn. En als u mij zou willen geven—'

Hij herpakte zich en zweeg.

Lucifael grinnikte en liep naar hem toe. "Ja, maak het af, Lazarus. Als ik je een cadeau zou willen geven, dan zou het een daad van vriendelijkheid zijn." Ze gooide haar handen in de lucht met een glimlach. 'Nou, daar heb je het dan; een prachtig cadeau van je moeder.' Lazarus bekeek het aandachtig en keek haar toen met een indringende blik aan.

Ze ging naast hem staan en bekeek de edelsteen in zijn hand met evenveel enthousiasme.

'Het is een tint die ik het mooist vind. Vind jij de kleur ook mooi?'

“Ik heb nog nooit zo'n steen gezien.”

'Ik vermoedde dat je zo'n geschenk wel zou waarderen – het komt uit een geheime grot die sindsdien door geen sterveling is ontdekt. Er zijn nog veel meer van zulke wonderbaarlijke gebedsstenen – in alle mogelijke kleuren. Lazarus, ik kan je vertellen waar deze ongerepte grot zich bevindt, als je dat wilt. En als jij ze ontdekt, ligt alle rijkdom van alle koninkrijken op aarde aan je voeten – al deze gebedskristallen kunnen van jou zijn, Lazarus. Zou je dat willen?'

Lazarus bekeek het prachtige paarse kristal. Het was overal helder, met zes gladde zijden die aan de tegenoverliggende uiteinden van de steen in scherpe punten uitliepen. Hij wierp Lucifael een boze blik toe. 'Waarom zou u mij dit aanbieden, om mij niet tot het kwade te verleiden?'

Lucifael snoof en liep weg. Ze liep weer heen en weer en vervolgde haar voorstel: 'Ik bied je dit aan in ruil voor een simpele vraag: rol een steen weg en open een grot. Daar is niets mis mee. Open deze grot en alle edelstenen erin zijn van jou.'

“Als je me deze stenen werkelijk had willen geven, had je er maar één van gemaakt.”

verschijnen terwijl je ze allemaal zelf had kunnen laten verschijnen. En aangezien je mij vraagt deze grot te openen terwijl jij de Duivel bent en hem zelf zou kunnen openen, kan ik alleen maar concluderen dat ik kwaad zou doen door hem te openen. Of dat jij kwaad zou doen door hem te laten openen.”

Moet men volgens jouw redenering dan geen kinderen baren uit angst dat ze kwaad zouden doen? Sterker nog, moet men wensen dat de hele schepping vernietigd wordt, zodat er nooit een kwaadaardige daad plaatsvindt? Waar ligt de grens, Lazarus, waar het voorkomen van kwaad het goede niet verstikt?”

'Het gaat om het verschil tussen goede en kwade daden, en hun bedoelingen,' antwoordde hij.

“Maar zoals uw geloof voorschrijft, zullen de gevolgen van mijn daden op mijn eigen hoofd neerkomen, niet op dat van u. U kunt dus alleen ter verantwoording worden geroepen voor het openen van een grot – een daad die is noch goed noch kwaad.”

Lazarus wierp de edelsteen op de grotvloer. "Ik zou ter verantwoording geroepen worden voor mijn hulp. Dat doe ik." Ik wil je cadeaus niet. Ik vraag alleen dat je me met rust laat.”

Ze zette haar handen in haar bleke zij en keek hem dreigend aan. 'Welnu, ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om aan je verzoek te voldoen, Lazarus; niet nadat ik in je gedachten heb kunnen kijken. Het schijnt dat je een heilige, Nicolaas, hebt beloofd een flesje gewijd bloed te dragen dat toebehoorde aan een andere heilige, Odino. En je zou dit bloed afleveren aan een derde heilige, Salvitino, die in een klooster in Italië verbleef. Maar door een vreemde en noodlottige wending is dit bloed op de een of andere manier op jou terechtgekomen, en nu sta je hier, opgestaan uit de dood. Ik vermoed dat het o **Het is wel heel toevallig dat zoiets gebeurt, vooral na meer dan drie seizoenen. Helaas, omdat je je niet meer kunt herinneren hoe het is gebeurd, blijft het voor ons beiden een mysterie.**”

"Niettemin heb ik uit uw gedachten vernomen dat u nog een van mijn Eljo -kinderen kent, Naramsin; die is gecorrumpeerd door dezelfde dwaze heilige mannen als die u hebben gecorrumpeerd." Inderdaad, jullie lijken erg op hem, jullie werkten zij aan zij met mannen en namen hun geloof, plichten en manieren over. En jullie beiden deden dat met een dwaas verlangen dat ze jullie misschien genoeg op hen zouden lijken om jullie als een van hen te accepteren. O ja, die twee van Jullie hadden broers of een tweeling kunnen zijn; en als jullie niet de naam Lazarus hadden gedragen, zou ik jullie aanzien voor Naramsin, de opgestane.

Terwijl hij Naramsins laatste schriftelijke getuigenis in herinnering riep, vroeg Lazarus haar: 'Waarom heb je niet geholpen hem te bevrijden? Ze hadden hem achter een muur gevangengezet.'

Ze grinnikte. "Het lot heeft me goed behandeld. Weet je, als ik Naramsin had geholpen te bevrijden, dan had hij nooit de woorden geschreven die nu in je geheugen gegrift staan." Ze stapte dichterbij en sprak hem met een grijns in een vreemde taal toe: "*Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum.* Wat betekenen deze woorden voor jou, Lazarus?"

Lazarus antwoordde: "De geestelijke Naramsin schreef die woorden op; op die dag gaf hij zijn broer een geschenk en de crypte bevatte zijn woorden."

'En die *broeder* die het geschenk ontving, was *jij dat*, nietwaar? Zeg me eens, Lazarus, hoe weet jij dat deze woorden betekenen wat ze betekenen?'

"Ik ben zeker van hun betekenis, maar ik weet niet hoe ik dat weet."

"Dan zal ik je vertellen hoe. Net als Naramsin ken je hun betekenis, want zij zijn de Woorden van mijn soort – de taal van de engelen. Jullie kennen ze, want jullie komen van mij. zaad. Net als elke Eljo werd je geboren met de kennis van de Engelentaal, alleen wist je dat pas toen je deze woorden zag. En als je de taal van de mens niet had geleerd – als je bij anderen van je soort was geweest – dan zou je in plaats daarvan je moedertaal spreken."

Ze hief de paarse edelsteen op en bestudeerde de vele facetten ervan terwijl ze zich tot Lazarus richtte. "Jij kunt je moeder helpen haar vrijheid terug te krijgen, lieverd. Ik zal je hulp nodig hebben." Ze gooide de edelsteen weg, ving hem weer op en wierp hem een slimme glimlach toe.

'Maar je bent al vrij,' zei hij.

"Niet echt. Jullie zien slechts een schim van mij; ik sta alleen in geestelijke zin voor jullie. Mijn ware Zelf bevindt zich aan de andere kant van een *Groot Zegel*, een poort die jullie voor mij zullen openen. Jullie hebben gelezen

"Het staat beschreven in apocriefe boeken."

De apocriefe geschriften spreken van een groot zegel – naar de *grote afgrond*. Maar als de poortsteen van de abdij dat zegel is, dan is het al open."

Lucifael vertelde hem: "Dit is slechts een deel. Twee zijn open; er is nog een derde. Het Grote Zegel bestaat uit drie zegels en alle drie moeten tegelijk openstaan. Zolang het laatste gesloten is, blijf ik gevangen. En aangezien u aan de andere kant van deze poort staat, houdt u mij gevangen. de sleutel tot mijn vrijheid."

Hij herinnerde zich de gevangene in de catacomben. Lazarus deinsde bij haar vandaan. "Ik zal niet helpen." Jij."

"Oh, dat zul je zeker," zei ze, terwijl ze hem volgde toen hij zich dieper de grot in terugtrok.

"Door het lezen van Naramsins geschriften heb je elke bezwering, elk vers en elk woord leren kennen dat op de zegels staat die mij gevangen houden. Een bijzondere verzameling van Deze verzen, wanneer ze in de juiste volgorde worden gereciteerd, zullen elk van de drie zegels openen. Ik hoef u alleen maar te vertellen welke verzen het zijn en in welke volgorde u ze moet reciteren om het laatste zegel te openen."

Dit is wat je bedoelde toen je me vroeg een steen weg te rollen en een grot te openen: de steen is een andere Poortsteen en de grot is de Hel." Lazarus trok zich terug in een rotsachtige nis. "En dit

"Daarom kunt u het niet zelf doen." Hij schudde nerveus zijn hoofd. "Ik heb mijn leven aan God gewijd. En ik heb ook mijn woord gegeven dat ik naar Italië zal reizen om broeder Salv—"

"O jazerker! U zult naar Italië gaan, aangezien het derde zegel zich bevindt in een kathedraal van hetzelfde klooster waar u beloofd hebt deze heilige man te halen. Maar in plaats van hem te halen, beveel ik u dit laatste zegel voor mij te openen. En zoals uw geloof vereist, zult u dat doen." Eer je moeder door mijn bevelen op te volgen."

Lazarus stamelde terwijl hij probeerde het gebod uit te leggen waar ze naar verwees: " Uw moeder eren – dat bedoelde God – wat het betekent –"

Ze onderbrak hem. 'Goed gedaan, Lazarus. Je hebt een waarheid aan het licht gebracht. Maar nu bevind je je in een lastig dilemma, want je kunt je moeder niet eren én tegelijkertijd de duivel onteren, toch? En dit kan alleen maar betekenen dat de woorden die je uitspreekt niet voor jou bedoeld waren. Simpelweg, je bent geen mens en hebt geen ziel waarmee je kunt onderhandelen. Je bent een Eljo – slechts een beest. En zoals elk beest op aarde, jouw De enige tijd *is nu*."

Hij verdedigde zich. "Misschien wel, maar ik zal mijn geloof niet opgeven alleen omdat ik misschien geen ziel heb. En met mijn geloof in de Almachtige God verzamel ik meer dan een beest – en Ik zal je niet als moeder eren, terwijl zelfs een dier meer zorg voor zijn jongen toont."

Lucifael sloeg haar vleugels open en boog zich naar hem toe, haar hoektanden in zijn gezicht en grommend: "En ik zal je doden, als je me niet gehoorzaamt! Je hebt niets te winnen of te verliezen, behalve je leven zelf." En voor jou is het leven alles wat je hebt! Het is jouw eeuwigheid!" Ze sloeg haar vleugels dicht en gaf hem de ruimte.

Ze verzachtte haar toon. 'Ik wil dat je Naramsins woorden gebruikt om het zegel bij Canello te openen . Doe dit voor mij en ik zal je eeuwig leven schenken – een onsterfelijk lichaam. Daarmee zul je alles hebben wat een ziel je maar kan bieden – een wereld van eeuwig leven. Dit is mijn verbond met jou: alles wat een onsterfelijke ziel een Eljo zou kunnen beloven. Open het, Lazarus – leef voor eeuwig.'

Hij dwong zichzelf te slikken en zocht in de donkere diepte van de grot naar een antwoord – maar alleen duisternis staarde hem aan, net zo leeg als de blik van zijn moeder. 'Als je me afwijst, Lazarus, dan laat je me geen andere keus dan je hier en nu te doden. En dat wil ik absoluut niet.' Ze kruiste haar armen en bekeek hem vriendelijk in het gezicht.

Hij liet zijn hoofd zakken. Hij zuchtte diep en stamelde: "Ik—het is verkeerd—ik kan het niet."

Lucifael draaide zich om, maar draaide zich vervolgens weer om, haar ogen als ebbenhouten dolken. Ze haalde haar zwarte nagels door de lucht tussen haar ogen alsof ze er een diepe snee in maakte. "Genoeg van jou!" Ze liet haar woedende blik achter zich varen en mopperde: "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*" En plotseling vulden de schelle kreten van een varken de grot. Lazarus schrok toen hij zag dat zijn eens dode everzwijn spartelde als een aangespoelde vis. Het herrezen beest kwam weer op de been en richtte zich onhandig op, op slechts drie poten.

Ze schreeuwde hem toe boven het gesnuif en gehijg van het everzwijn: "Een dwaas met een dwaas geloof stort zich halsoverkop in zijn graf! Zoals jij nu zult doen, Eljo!" Vol ontzag keek Lazarus toe hoe het everzwijn mank naar Lucifael toe strompelde, zijn heup ontbrak en vloeistoffen glinsterden uit een grote holte. die ooit zijn achterpoten vasthield. Zwaar ademend stopte het voor haar en keek op, zijn

De tranen stromen over mijn ogen.

Ze corrigeerde het dier: "Jouw leed ligt niet aan mij, zwijn!" Ze wees beschuldigend naar Lazarus: "Zie je wel! Het was Eljo die je achterkant heeft uitgehold!" Het everzwijn draaide zich naar Lazarus om, zijn ogen verdronken in de zijne, alsof het zich wellicht realiseerde in wat voor benarde situatie het zich bevond en om een verdere uitleg vroeg. Maar Lazarus stond sprakeloos, zijn hoofd tolde, zijn maag draaide zich om. Hij keek weg.

'Nee! Kijk ernaar!' brulde Lucifael. 'Zie het lijden! Je hebt zijn poot gestolen!' Lazarus wierp een blik op het dier en zag het in een cirkel rondspringen en janken, alsof het per se zijn afschuwelijke toestand wilde laten zien. Het bleef even stil staan en staarde hem aan. Uiteindelijk kreeg het beest een verstikkingsaanval en moest het plassen, wat Lazarus er opnieuw toe aanzette zich af te wenden van het perverse schouwspel. Hij mompelde tegen een grijnzende Lucifael: 'Je bedrog is slechts een truc. Het is niet echt.'

Lucifael liep om het everzwijn heen en naderde het, mopperend: "O, het is echt, Lazarus; precies zoals het hoort, gloeiend van het bloed en nog steeds lijdend als op het moment dat je het doodde. En het verlangt..."

"Om te weten waarom je zijn poot hebt gestolen, waarom je hem hebt gedood." Ze bleef voor hem staan. "Gij zult niet stelen; jij zult niet doden. Herinnert u zich deze dingen nog?"

Lazarus verdedigde zich: "U verdraait de betekenis ervan. De geboden gelden niet voor dieren."

Het everzwijn klaagde met een piepende ademhaling toen ze hem terechtwees. "Jij hebt de betekenis ervan verdraaid! Waren dit niet precies de woorden die je tegen een heilige man zei nadat hij een rat door een tunnel had gejaagd? En voelde je je niet goddelijk toen je de emmer weggooiden en die rat redde?"

Lazarus weigerde te antwoorden.

“Geef de waarheid toe; zag je die heilige man niet als een machtige demon?”

Zijn woede botvieren op een nederige, onschuldige rat? En zag je die rat op dat moment niet als jezelf, achtervolgd door een gigantische duivel die je wilde doden puur omdat hij je aanstootgevend vond – lelijk en goddeloos zelfs?”

Lazarus fronste zijn wenkbrauwen, deed alsof hij het niet begreep en keek langs haar heen om te zien...

Het everzwijn met drie poten staarde hem aan.

'Nou, natuurlijk heb je dat gedaan,' zei Lucifael kalm, 'zoals je geest het me immers heeft opgebiecht.' Ze gooide haar handen achter haar rug en spreidde haar vleugels.

“U staat vastberaden in uw geloof; toch maakt die vastberadenheid u volkomen nutteloos voor mij. Ik zal ongetwijfeld iemand anders zoeken om het Canello-zegel te openen. Bovendien wil ik niet dat u het ongedaan maakt.” mijn eerdere pogingen en het inschakelen van een bemoeizuchtige monnik om het Gardiens-zegel te sluiten.”

Ze draaide zich om en liep terug naar het everzwijn. "Helaas heb je, ten koste van je moeder, een dwaze loyaliteit aan een vruchteloos geloof getoond – we hebben nog niet gezien hoe dit geloof je goed van pas komt, wanneer het op de proef wordt gesteld. En zo zullen we het ook blijven doen."

Lucifael trok aan de zijkant van haar hoofd een grote pluk haar uit, waaraan een laagje bleke huid aan de wortels hing. Ze hing de verwarde massa tussen de slagstanden van het everzwijn en gaf uiting aan haar gevoelens. Het beest beval: "Neem ervan – het vlees van mijn lichaam, dat u gegeven is." Het beest snoof, likte en verslond vervolgens het bloedige offer, terwijl ze opnieuw mopperde: "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*"

Toen draaide ze zich om en wierp een blik op Lazarus, de helft van haar gladde rode schedel glinsterde, en ze deelde hem met vele stemmen mee: 'Luister nu, Eljo. Omdat je de rat hebt gered en dat met je geloof hebt gerechtvaardigd, zul je nu zelf de rat worden. En omdat je dit varken hebt gedood en dat eveneens met je geloof hebt gerechtvaardigd, zal het varken nu jouw Reuzenduivel worden. Op deze manier zullen we je kostbare geloof ter discussie stellen, nu zonder belemmering of misleiding. En op je laatste moment, wanneer je ledematen uiteengereten zijn, zul je uitschreeuwen en vragen...!'

Waarom heeft uw geloof u verlaten? Dan zult u in die schittering van angst – en met volstrekte zekerheid – inzien dat Ik de God van deze wereld ben."

Lucifael gaf het everzwijn de ruimte terwijl het transformeerde en geleidelijk opzwool tot een rechtopstaand mammoetachtig beest – slagstanden werden langer, hoeven veranderden in klauwen met zes vingers en enorme benige vleugels spreidden zich wijd uit vanaf zijn rug.

Volledig rechtopstaand, met twee borstelige pilaren als poten, torende de Varkensreus zes meter hoog boven de twaalf meter diepe grot uit. Het Monster richtte een zwart oog op Lazarus en gromde; zijn diepe blik galmde door elke ruimte in de grot. Lazarus

Hij wierp een blik op de ingang van de grot en de Reus reageerde door stampend naar de opening te lopen en elke vluchtroute te blokkeren. Lazarus siste en trok zich dieper terug in de schaduwen; zijn oren plat als die van een in het nauw gedreven kat.

En terwijl ze midden in de grot stond, wierp Lucifael hen beiden een boze blik toe. Ze grinnikte, draaide zich om en liep naar een diepere grotwand, terwijl ze Lazarus al reikhalzend toeriep: "Je geloof wordt nu op de proef gesteld!" Ze minachtte zijn gebedskruis: "Misschien kun je die vruchteloze en wortelloze boom ertegen gebruiken!" Opnieuw gromde de Reus, alsof hij de duivelse humor wilde benadrukken.

Ze stopte bij de grotwand, draaide zich om en sprak Lazarus nog een laatste keer toe: 'Als ik het niet was geweest die je leven had gegeven, alleen al vanwege je onbeschaamdheid, dan zou ik zeker van je dood genieten!' "Cancello wacht en ik moet nog een laatste zegel openen!" En met een opkomend gezoem als een zwerm sprinkhanen smolt Lucifael weg in het rotsoppervlak, waardoor haar Lazarus achterbleef om over zijn lot te piekeren.

Lazarus keek in de richting waar ze heen ging en zag de Zwijnreus een enorme kei boven zijn hoofd zwaaien. De demon slingerde die naar hem toe. Hij dook zijwaarts de grotbodem op terwijl de vliegende kei over hem heen raasde en tegen de muur explodeerde. Onder een regen van stenen rolde Lazarus overeind en rende om de achterkant van de grot heen, langs één kant omhoog en voorbij het vuur. Daar hurkte hij neer, met zijn voeten wijd uit elkaar, ineengedoken en klaar om te vluchten, maar de Reus had zich al omgedraaid en stond klaar voor de aanval van de Eljo – te laat.

Psss! Naast het vuur, bovenop de ring van rotsen, viel een klodder guano op een verschroeide steen en siste. Lazarus wierp een blik op het met vleermuizen bedekte plafond en richtte zijn blik vervolgens weer op het vuur. Langzaam bukte hij zich en trok een nog gloeiende tak uit de vlammen. De Reus gromde zachtjes en spreidde zijn klauwen. Toch bleven ze allebei roerloos staan, hun blikken op elkaar gericht, wellicht in afwachting van een volgende beweging van de ander.

Lazarus sprong op en spreidde zijn vleugels terwijl hij recht omhoog schoot. De Reus denderde naar voren en haalde uit met zijn monsterlijke klauw, die zijn dij schampte.

"Gekrijs!" Lazarus slaakte een doordringende kreet terwijl hij langs het plafond van de grot cirkelde, de vlammen van de fakkel erop richtte en elke vleermuis in een wervelwind meesleurde die de grot razendsnel overspoelde. Vleermuizen stroomden langs het beest, overspoelden en verblindden het met een vloedgolf van fladderende vleugels. Het monster brulde en viel hen aan, toen Lazarus in de zwerm dook en de brandende fakkel tussen zijn slagstanden slingerde. En in de stromende chaos dook hij naar beneden en schoot zijwaarts door de grote, borstelige boog van zijn poten en stortte zich door de smalle uitgang.

doorgang, waar hij zich een weg baande naar de ingang van de grot.

De Varkensreus draaide zich om en stormde op hem af, brullend, en perste zich een weg door de grotopening, die hij met zwiepende slagstanden verder openscheurde. In een regen van stenen explodeerde de Demon uit de grot en scheurde uit de Bergmond. Toen hij Lazarus in de lucht zag, spreidde hij een paar monsterlijke vleugels en hees zich naar de sterren, waarbij elke zware neerwaartse slag van zijn vleugels hele zwermen vluchtende vleermuizen neersloeg.

Lazarus keek achterom en zag de Reus haastig achter hem aan omhoog klimmen. Sneller klom hij omhoog – steeds hoger – tot de ruige contouren van het landschap vervaagden tot een eindeloze deken van aarde. Toch boekte de Reus van het Varken vooruitgang; Lazarus kon hem nu zien. details in zijn afzichtelijke gezicht. Eindelijk werd de lucht koud en brandden zijn longen. Lazarus stabiliseerde zich, happend naar adem, zijn ogen tranend van de pijn in zijn gespannen rug en vleugels. Hij wierp nog een blik op de Reus en zag hem bijna bovenop hem, met zijn klauwen naar zijn hielen uithalen.

Lazarus trok zijn vleugels in en maakte een steile duikvlucht, waarbij hij bijna dertig graden onder de zuidoostelijke horizon dook. Met dichtgeknepen ogen, op elkaar geklemde tanden en bloedende vleugels raasde hij naar beneden. Zijn snelheid nam toe, de wind brulde en de snijdende lucht brandde op zijn huid – Lazarus was een neerstortende ster.

Door de brullende en snijdende wind remde hij eindelijk af en opende zijn ogen – midden in *de boomtoppen!* Lazarus spreidde zijn vleugels en trok zich omhoog, nog steeds voortrazend tussen de verstrengelde takken van enorme, dubbele eikenbomen, waarvan de lichtere takken hem snijwonden en kneuzingen bezorgden. Hij ontsnapte naar een veilige hoogte en ontdekte dat de Reus van het Varkensvlees slechts een stipje. Aan de noordwestelijke horizon, op gelijke hoogte met hem, zwevend net boven de boomtoppen. Opnieuw klom Lazarus de lucht in. Het stipje steeg met hem mee. Opnieuw dook hij met een huilende duikvlucht naar beneden. Eindelijk was zijn duivelse roofdier verdwenen.

En nog een uur lang, gehavend en bloedend, vloog hij in zuidoostelijke richting, tot hij vond... de rivier die hij zich herinnerde van de abdijkaarten: de rivier de Rhône, die uitmondde in de De Golf van León en de oceaan. De Rhône was zijn oriëntatiepunt – de weg die hem naar Italië zou leiden. Hij sloeg rechtsaf en volgde de kronkelende, spiegelende waterweg zuidwaarts.

Nog een uur vloog voorbij terwijl een dunne rode lijn de oostelijke horizon doorbrak – de dageraad was eindelijk aangebroken. In zijn opwarmende huid wist hij dat de reus onder de demonen – die woeste, verschroeiende zon – weldra de hemel zou opeisen. Daarom dook Lazarus laag over het land, op zoek naar een dichte beschutting die hem tegen de zon kon beschermen.

de oprukkende lichtstorm van de dag.

Eindelijk vond hij het: een smalle spleet in de zijkant van een bergkam. Hij stak zijn zaklamp aan voor het gat en glipte naar binnen. Hij ontdekte een grot die uitmondde in een grote holte – een toevluchtsoord dat hem meer dan voldoende bescherming bood tegen de dodelijke zonnestralen van de dag. Struikelend naar de achterkant van de holte zakte hij op handen en knieën in elkaar. Verkramp, zwetend en bloedend stortte hij neer op de grotbodem en viel in een diepe slaap van totale uitputting.

Een herder stond een klein eindje verderop zijn schapen te hoeden; maar toen hij een gevleugeld wezen zag... "De man dook vanuit de opkomende hemel op en sloop de grot binnen," hijgde hij, liet zijn staf vallen en vluchtte snel te voet.

De dag kwam en ging, en de laatste rode schemerstralen verdwenen toen Lazarus opsprong, met zijn oren plat tegen zijn rug, en zich terugtrok naar de achterkant van de grot, terwijl hij sissend drie blaffende honden belaagde die aan strakke riemen naar voren trokken. Hun meester, een forse, bebaarde soldaat, volgde hen, leunend tegen de leren riemen. Een andere man glipte naast hem naar binnen, gewapend met een fakkel. Opnieuw siste Lazarus naar de beesten, waarop ze in paniek raakten en bijna gilden in plaats van blaffen. Toen de fakkeldrager Lazarus zag, riep hij naar de bewegende zee van fakkels buiten de grot: "We hebben ze in de val gelokt! Maak je wapens gereed! Beveilig de ingang!" Fakkels ruisten door de nachtelijke lucht.

Een derde soldaat boog zich naar binnen en schreeuwde boven de chaos uit: "Haal die verdomde blaffende honden hier weg!"

De forse soldaat leidde hen onder het afscheid van fakkels door, terwijl een andere stem vanuit het strijdgewoel riep: "Informeer mijn heer dat we de duivel gevangen hebben! Schiet op!" 'Ja, sergeant,' luidde het antwoord.

Lazarus spitste zijn oren bij het galopperen van een haastig vertrekkend paard. Alles werd stil, op het geluid van soldaten die zich verplaatsten en knetterende fakkels na. Toen sloop een gepantserde ridder, helm in de hand en getrokken zwaard, de grot binnen. Een rij kruisboogschutters volgde hem, stelde zich op tegen de voorwand en richtte hun pijlen op Lazarus. De ridder fluisterde met een scherpe stem: "Houd jullie wapens op de Duivel gericht. En schiet me n... "Terug." Hij draaide zich naar Lazarus om en stapte langzaam naar voren, zijn zwaard zwaaiend.

'Spreek je?'

Lazarus richtte zich op. 'Je noemt me de *duivel* en dan vraag je of ik kan *spreken*?' Hij streek zijn haar naar achteren. "Ik ben niet de duivel en ja, ik kan spreken, lezen en schrijven." De ridder liet zijn zwaard zakken.

'Gebruik je je titel of je voornaam?'

'Schildknaap Lazarus Gogu van *de Abbaye des Gardiens*. Ik kom hier slechts toevallig langs,' zei hij. 'Kom je alleen? Zijn er misschien anderen zoals jij – met vleugels en tanden, net als jij?' Lazarus bleef zwijgend staan.

'Het is Lazarus dus,' zei de ridder, 'Vertel *me eens, eh, schildknaap*; hebben jouw duivels de grote pest over het land gebracht?'

"Ik ben niet *de* duivel, en ik ben geen *duivel*. En als u mij doorgang verleent, zal ik u dankbaar zijn en uw grot en landerijen vriendelijk verlaten."

Hij richtte zijn zwaard op Lazarus. "Als je mijn mannen aanvalt of probeert te vluchten, zal ik je doorsteken waar je staat." Hij draaide zich om en gaf zijn manschappen opdracht: "Wees daar maar zeker van ." De ridder verliet de grot terwijl zijn boogschutters met dodelijke precisie op Lazarus mikten.

Een sjofele soldaat kwam de grot binnen met een lange dolk in de hand en vervolgde zijn dreigement: "En daarna zullen we je in stukjes hakken die niet groter zijn dan gehaktballetjes." Hij waarschuwde Lazarus. Met een draai van zijn zwaard. "Ga nu zitten, duivelman!" Lazarus liet zich neerploffen terwijl hij een boogschutter tegen een andere hoorde fluisteren: "Kijk hem eens aan – in levende lijve – de Duivel zelf!"

Terwijl de soldaat een stap achteruit deed, kwam de fakkeldrager dicht bij Lazarus staan en sprak hem toe. 'Wees stil of word gedood. Ik zal jullie eens beter bekijken.' Hij hief de fakkel hoog op, waardoor heel Lazarus verlicht werd, en de mannen mompelden vol ontzag.

'Dus jij bent de Duivel, hè?' vroeg de fakkeldrager hem. 'Ik zag hem er een stuk woester uit – met vlammen uit zijn ogen, bloederige hoorns en zelfs een lange, stekelige staart.' Hij draaide zich om naar zijn kameraden en grinnikte met zijn ontbrekende tanden, waarop zij nerveus giechelend reageerden.

Een van hen riep: "Laat hem zijn bek openen! Hij heeft de tanden van een hond en kan je hart met één beet verslinden."

'Open je mond.' De fakkeldrager boog zich voorover en opende zijn tandeloze mond als demonstratie. 'Ahhh.' De rij boogschutters boog zich voorover om beter te kunnen zien.

Lazarus wuifde hen echter slechts weg met een gefronst voorhoofd.

Toen riep een van de boogschutters: "Blijf uit zijn buurt! Hij zal een vloek over jullie uitspreken – hij zal ons allemaal met een pestepidemie treffen!"

Geschrokken, wellicht door de bewering van de boogschutter, reageerde de fakkeldrager alsof Lazarus hem had gebeten, sloeg met de vlam naar hem en rende weg. De wapens van de soldaten bewogen en, op Wellicht op een veiligere afstand veroordeelde hij Lazarus: "Wij zijn dienaren van God, de Almachtige! Uw macht is beperkt in Zijn aanwezigheid!" Hij spuugde op de grond. Opnieuw mompelden de mannen, terwijl ze zich haastig in het kruisteken bewogen. Lazarus liet zijn blik zakken naar het speeksel van de fakkeldrager en negeerde hen.

Zonder de grot staken de soldaten om de beurt hun hoofd naar binnen om hem te bekijken. Eindelijk hoorde Lazarus het geklop van hoeven van een paard dat tot stilstand kwam, met het geklingel van kettingen als ritme.

Een gedempte stem schreeuwde: "Ga opzij! Maak plaats!" De fakkels doofden open toen drie mannen de grot binnenkwamen, met ijzere boeien. Lazarus stond langzaam op, net als de rij kruisbogen. Eenmaal binnen lieten ze de stapel kettingen in het midden van de grot voor Lazarus vallen.

De ridder, die zijn helm nog steeds onder zijn arm hield, stapte naar voren en gaf Lazarus instructies; 'Deze ijzers zijn bedoeld om jullie te boeien. Aanvaard ze of word ter plekke gedood. Maak je keuze bekend.' Ongeduldige wapens werden verschoven.

Lazarus antwoordde: "En als ik instem, zullen jullie me doden omdat jullie dat kunnen – en mij als de duivel gevangen nemen. En als ik weiger, zullen jullie me doden omdat ik geweigerd heb, en mij als de duivel doden."

De ridder antwoordde: "Deze bevelen komen niet van mij. Ze komen van mijn heer, *Ceryce d'Alcicourt, graaf van Languanaise* en heer van dit land. Hij wil u graag spreken, maar alleen als u ermee instemt om u in zijn aanwezigheid te laten beheersen. Bovendien heeft hij bevolen dat u geen kwaad mag over de ridder. Hij kwam dichterbij en zijn stem klonk wellicht meer als een oprecht smeekgebed: "Mijn heer is rechtvaardig; zijn woord is bindend." Hij stuurt deze woorden: "Als je hem kunt helpen met een simpele kwestie, met een van je – eh – talenten, dan mag je gaan."

'Wat maakt dit nou uit?' vroeg Lazarus.

'Mijn heer zegt het niet. Maar hij wil nu wel met u spreken. Zou u ons toestaan u daarvoor tegen te houden?'

Lazarus vertelde over *Naramsin* en de *arme man in Christus*. Hij herinnerde zich dat Naramsin geloofde in de belofte van vrijheid van de Raad, terwijl de arme man geloofde in het idee dat hij zichzelf nooit echt gebonden had gezien. Het leek hem dat geloof hen beiden hun leven had gekost – misschien omdat ze hun geloof niet in stand hielden uit respect voor zichzelf. Maar nu stond Lazarus voor een hoop ketenen, misschien wel op een moment dat, meer dan louter geloof, zijn lot zou bepalen. En met een greintje redelijkheid, een hoop twijfel en een berg van

Hij vertrouwde erop dat hij zich vernederde en liet zich vervolgens door de soldaten in boeien slaan.

Uren daarvoor, zelfs bij daglicht, toen Lazarus op de grotvloer lag te slapen, verspreidde het nieuws van de gevangenneming van de Duivel zich razendsnel over het land, als een oogverblindende kruistocht. Het verhaal werd met elke hervertelling steeds fantastischer. Het laatste van de vele geruchten was dat Satan in een grot was ontdekt, waar hij de harten van gedode priesters opzoo, en honderd

Grotesk ~ Een gotisch epos van: GE Graven || Hoofdstuk XIII || Gratis online: <https://www.gothicnovel.org> || Alle rechten voorbehouden (c)1998 – VS

Mannen sneuvelden voordat ze hem konden gevangennemen – voordat ze hem ervan konden weerhouden een grote pestepidemie over het land te verspreiden.

Een vloedgolf van vrije en gedwongen bedienden, soldaten, priesters, vrouwen en kinderen stroomde voor de poorten van D'Alcourts kasteel. Vele pauselijke schrijvers kwamen om de geschiedenis vast te leggen, zodat het nageslacht deze nauwkeurig kon navertellen. En onder een sterrenhemel verzamelden zich allen; jong en oud, rijk en arm, rechtvaardig en onrechtvaardig, om de Duivel, *Koning der Demonen*, te aanschouwen .

Het leek er misschien op dat Satan zelf nu gestraft zou worden voor al zijn kwaad. daad tegen de schepping.

[Einde hoofdstuk 13]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~